

Sygn. akt III AUa 1523/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Agata Pyjas-Luty (spr.)
Sędziowie:	SSA Ewa Drzymała SSO del. Krzysztof Hejosz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Mariola Pater

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2015 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **Z. N.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy Z. N.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 czerwca 2014 r. sygn. akt VIII U 1307/13

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1523/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2014 roku (sygn. akt VIII U 1307/13) Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie Z. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 18 kwietnia 2013 roku, którą odmówiono wnioskodawcy prawa do emerytury w wieku obniżonym.

Sąd pierwszej instancji jako bezsporną uznał okoliczność, iż wnioskodawca z dniem (...)roku ukończył 60 lat. W dniu (...)roku złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie wcześniejszej emerytury, oświadczając, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Organ rentowy przyjął za wykazany staż pracy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 roku w wymiarze 29 lat, 1 miesiąca i 27 dni.

Sąd Okręgowy ustalił również, że wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) S.A. od 15 października 1969 roku do 30 września 2006 roku, a jego stosunek pracy ustał z powodu upadłości spółki. Do 1976

roku pracował przy montażu obuwia, następnie w kotłowni jako palacz maszynista oraz przy obsłudze kotła, pilnował temperatury w kotle, przy czym ruszty były ruchome, a kotły zautomatyzowane. Od 1979 roku zaczął pracować w transporcie wewnętrznym, a jego praca polegała na przewożeniu towaru wózkiem akumulatorowym oraz naprawie sprzętu, z tym że większość czasu pracy zajmowała mu naprawa sprzętu. Od 1991 roku wnioskodawca przez rok pracował przy obuwiu, to jest przy podszewce butów. Likwidator spółki wystawił dwa świadectwa pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. W świadectwie pracy z 12 października 2006 roku wskazano pracę na stanowiskach: obuwnik montażysta, maszynista kotłów – palacz, operator maszyn, urządzeń i sprzętu przeładunkowego, obuwnik wykrawacz, natomiast w świadectwie pracy z 15 grudnia 2009 roku podano stanowisko pracy przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prace budowlano – montażowe, budowlano – remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane były prace wymienione w wykazie „A” (dział XIV, poz. 25, pkt 1). Z kolei ze świadectwa pracy z 30 września 2006 roku wynika, iż w okresie od 15 października 1969 roku do 30 września 2006 roku wnioskodawca wykonywał pracę jako pracownik remontowo – gospodarczy.

W przedstawionym powyżej stanie faktycznym, ustalonym w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty, zeznania świadków oraz wnioskodawcy, sąd pierwszej instancji stwierdził, że odwołanie od zaskarżonej decyzji organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie. Przytoczył treść art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 4 i § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 roku Nr 8, poz. 43 ze zm.) i na tej podstawie uznał, iż wnioskodawca nie posiada co najmniej 15 - letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, uprawniającego do emerytury w wieku obniżonym. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że żadne z wykonywanych przez wnioskodawcę w spornym okresie czynności nie odpowiadają pracom ujętym w wykazie prac w szczególnych warunkach, stanowiącym załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia. Praca przy produkcji i montażu obuwia oraz praca wykrawacza obuwia oraz wszystkie prace związane z podszewką buta (łącznie 7 lat) nie odpowiadają charakterystyce prac, jakie zostały wskazane w Wykazie A, Dziale VII, poz. 12 ww. rozporządzenia, gdzie wymieniono „produkcję spodów obuwniczych ze skóry, gumy i tworzyw sztucznych oraz klejenie i powlekanie tkanin obuwniczych”. Z kolei praca na kotłowni nie jest zgodna z Wykazem A, Działem XIV, poz. 1, gdzie ujęto prace nie zautomatyzowanych palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego, tymczasem jak sam wnioskodawca wyjaśnił w jego przypadku kotły były zautomatyzowane, zaś ruszty były ruchome. Do stażu pracy w szczególnych warunkach nie może zostać również zaliczony okres pracy, w którym wnioskodawca zajmował się naprawami i jazdą wózkiem akumulatorowym.

Konkludując Sąd Okręgowy przyjął, że odwołanie wnioskodawcy nie jest zasadne i podlega oddaleniu na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych sprawy oraz naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie w stosunku do jego osoby przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu emerytury w wieku obniżonym. Na uzasadnienie swojego żądania podał, iż w okresie od 15 października 1969 roku do 15 stycznia 1992 roku stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace w szczególnych warunkach, określone w przepisach powołanego wyżej rozporządzenia. W tym czasie świadczył między innymi prace przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń, prace budowlano – montażowe i budowlano – remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane były prace wymienione w wykazie, prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego, prace przy produkcji spodów obuwniczych ze skóry, gumy i tworzyw sztucznych oraz klejenie i powlekanie tkanin obuwniczych, a także prace przy przeładunku materiałów toksycznych w transporcie (toksyczne i szkodliwe dla zdrowia kleje). Skarżący podniósł również, że Sąd Okręgowy dokonując ustaleń faktycznych oparł się na ogólnej i niepełnej wiedzy świadków oraz rozbieżnych dokumentach, tymczasem powinien precyzyjnie ustalić charakter wykonywanej przez niego pracy na poszczególnych stanowiskach.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Apelacja wnioskodawcy nie jest uzasadniona, albowiem w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy również prawidłowo zastosował prawo materialne.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie sprowadzał się do wyjaśnienia kwestii, czy wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się 15 – letnim okresem wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), od czego w świetle regulacji zamieszczonej w art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748), uzależnione jest jego prawo do emerytury.

Na wstępie należy odnotować, że praca w szczególnych warunkach, prowadząca do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury, to wyłącznie praca wymieniona w wykazie A lub wykazie B, stanowiącym załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. O uznaniu zatrudnienia za pracę w szczególnych warunkach nie decyduje treść dokumentów wystawionych przez pracodawcę, ani nazwa stanowiska pracy, lecz rodzaj powierzonych wnioskodawcy pracy i jej wykonywanie w warunkach określonych w § 2 ust. 1 tego rozporządzenia. W tym kontekście warto zaznaczyć, iż świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., a w postępowaniu sądowym należy je traktować jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 24/09, LEX nr 518067). W konsekwencji, w ramach postępowania sądowego sąd ocenia zarówno zasadność odmowy wydania przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, jak i zasadność umieszczenia w świadectwie pracy wzmianki, że pracownik wykonywał pracę w warunkach szczególnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1999 r., II UKN 619/98, OSNP 2000/11/439). Jednocześnie podkreślić trzeba, że przepisy regulujące postępowanie o świadczenia emerytalno - rentowe przed organem rentowym nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, do którego odnoszą się przepisy kodeksu postępowania cywilnego, zaś ewentualne ograniczenia dowodowe mogą wynikać jedynie z przepisów tego kodeksu, przy czym przepisy normujące postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i następne k.p.c.) nie zawierają dodatkowych ograniczeń w stosunku do przepisów ogólnych regulujących postępowanie dowodowe (art. 235-309 k.p.c.). Powyższe rozważania prowadzą do konkluzji, iż fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym także zeznaniami świadków czy opiniami biegłych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 sierpnia 2006 r., I UK 27/06, OSNP 2007/15-16/235, z dnia 2 lutego 1996 r., II URN 3/95, OSNAPiUS 1996 nr 16, poz. 239, z dnia 25 lipca 1997 r., II UKN 186/97, OSNAPiUS 1998 nr 11, poz. 342 oraz z dnia 14 czerwca 2006 r., I UK 115/06, OSNP 2007/17-18/257).

W rozpatrywanym przypadku wnioskodawca ubiega się o emeryturę przyznaną w obniżonym w stosunku do powszechnie obowiązującego wieku emerytalnym, a nabywaną z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Organ rentowy, wskazując na rozbieżności pomiędzy przedłożonymi przez wnioskodawcę świadectwami pracy w warunkach szczególnych, odmówił przyznania świadczenia emerytalnego, stwierdzając że wnioskodawca nie udokumentował żadnego okresu pracy świadczonej w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, nie dopatrzył się podstaw do modyfikacji zaskarżonej decyzji organu rentowego. Istotne okoliczności faktyczne, niezbędne do rozstrzygnięcia spornego zagadnienia dotyczącego charakteru wykonywanego przez wnioskodawcę zatrudnienia, zostały wyjaśnione nie tylko w oparciu o dokumenty zalegające w aktach osobowych wnioskodawcy, lecz także na podstawie zeznań przesłuchanych świadków oraz relacji samego wnioskodawcy. Żaden z zaferowanych przez strony środków dowodowych nie został pominięty. W tej sytuacji, nie można Sądowi Okręgowemu stawiać zarzutu niewyjaśnienia stanu faktycznego sprawy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, sąd pierwszej instancji należycie wyjaśnił okoliczności niezbędne do rozstrzygnięcia przedmiotu sporu, przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zgromadzony materiał dowodowy poddał bezstronnej i rzetelnej analizie.

Wysunięte przez skarżącego w apelacji zastrzeżenia wobec stopnia uszczegółowienia złożonych przez świadków zeznań nie dyskredytują prawidłowości poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń, które w znacznej przeważającej części bazują na dokumentach oraz twierdzeniach samego wnioskodawcy, zawartych w złożonych przez niego zeznaniach. Nie ma zatem racji apelujący wywodząc, iż sąd pierwszej instancji, rozstrzygając kwestię jego uprawnień emerytalnych, naruszył przepisy prawa procesowego. W tym kontekście wypada odnotować, że okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinny zostać wykazane w sposób jednoznaczny, nie budzący wątpliwości, a zatem takimi dowodami, które pozwalają na dokonanie stanowczych i konkretnych ustaleń w przedmiocie wykonywanej przez wnioskodawcę pracy. Regulacja prawna dotycząca wcześniejszej emerytury przyznawanej ubezpieczonym z tytułu świadczenia pracy w szczególnych warunkach stanowi wyłom w ogólnych, powszechnie obowiązujących zasadach nabywania prawa do świadczeń emerytalnych, pozwalający na przyznanie emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Względ na wyjątkowość tej instytucji prawnej sprawia, że przepisy normujące kwestię nabywania wcześniejszej emerytury podlegają ścisłej wykładni, a tym samym dowody prowadzące do ustalenia okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach muszą być na tyle jednoznaczne i skonkretyzowane, by pozwalały na kategoryczne stwierdzenie, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze świadczył pracę w warunkach szczególnych. Warto również podkreślić, że wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury musi wykazać wnioskodawca, który ubiegając się o przyznanie tego świadczenia powinien przedstawić organowi rentowemu, a następnie sądowi odpowiednie dowody, potwierdzające świadczenie pracy w warunkach szczególnych. Ocena wiarygodności poszczególnych środków dowodowych należy rzecz jasna do sądu, niemniej jednak wnioskodawca jako strona postępowania, wszczętego wskutek odwołania od decyzji organu rentowego, dysponująca inicjatywą dowodową, niewątpliwie ma wpływ na kształt i treść zebranego materiału dowodowego. W tym aspekcie całkowicie nieuzasadnione jawią się zarzuty dokonania przez Sąd Okręgowy ustaleń na podstawie mało precyzyjnych i ogólnikowych zeznań świadków oraz rozbieżnych w swej treści świadectw pracy. Sąd pierwszej instancji dostrzegł zasygnalizowane powyżej rozbieżności w dokumentacji pracowniczej oraz cechujące się pewną dozą ogólności zeznania świadków i swoje ustalenia w zakresie charakteru wykonywanych przez wnioskodawcę obowiązków pracowniczych w poszczególnych okresach czasu w głównej mierze oparł na zeznaniach samego zainteresowanego, które nie pozwalają na ustalenie 15 – letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Skarżący w spornym okresie, obejmującym lata 1969 – 1992, był zatrudniony w (...) S.A. W tym czasie podejmował różnorodne prace, początkowo od 15 października 1969 roku do 1 listopada 1976 roku pracował przy montażu obuwia (obuwnik montażysta), następnie od 2 listopada 1976 roku do 1 kwietnia 1979 roku pracował w kotłowni jako palacz maszynista oraz przy obsłudze kotła (maszynista kotłów – palacz), natomiast od 2 kwietnia 1979 roku do 31 sierpnia 1991 roku jako monter maszyn, urządzeń i sprzętu przeładunkowego zajmował się obsługą i naprawą wózków akumulatorowych w transporcie wewnętrznym, a z kolei od 1 września 1991 do 15 stycznia 1992 ponownie powierzono mu obowiązki pracownicze przy produkcji obuwia (obuwnik wykrawacz). Zaliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach można zasadnie rozważać jedynie w odniesieniu do okresów pracy wnioskodawcy związanych z produkcją obuwia, to jest w zakresie pierwszego i ostatniego ze wskazanych powyżej okresów zatrudnienia. W tym czasie skarżący uczestniczył w procesie produkcyjnym obuwia, co mogłoby zostać potraktowane jako produkcja spodów obuwniczych ze skóry, gumy i tworzyw sztucznych oraz klejenie i powlekanie tkanin obuwniczych, bądź prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego, które to prace figurują w stanowiącym załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia wykazie A, dziale VII, pod pozycją 12 i 14. Okres świadczenia prac przy produkcji obuwia sam w sobie nie pozwala na ustalenie 15 – letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Z punktu widzenia nabycia przez wnioskodawcę prawa do emerytury w wieku obniżonym najistotniejsze znaczenie ma najdłuższy ze spornych okresów pracy, przypadający na lata 1979 – 1991. W tym czasie skarżącemu powierzono obowiązki operatora i montera wózków akumulatorowych w transporcie wewnętrznym. W ramach tego zatrudnienia zajmował się nie tylko transportem i przewożeniem towaru pomiędzy poszczególnymi jednostkami organizacyjnymi zakładu pracy, lecz także - co sam przyznał – naprawą sprzętu, a co więcej naprawa użytkowanego sprzętu była bardziej czasochłonna niż sama obsługa wózka akumulatorowego i zajmowała więcej czasu. Brak jest zatem podstaw do stwierdzenia, iż przez całą dniówkę roboczą wnioskodawca podejmował wyłącznie prace związane z transportem wewnętrznym pomiędzy wydziałami zakładu pracy. Zauważyć również trzeba, że omawiane tutaj obowiązki służbowe montera maszyn i urządzeń wnioskodawca podejmował w oddzielnej komórce organizacyjnej pracodawcy, to jest w zajezdni sprzętowej, do której podporządkowane były obsługiwane przez niego wózki akumulatorowe. Nie był to

zatem transport wewnętrzny między stanowiskami pracy w wydziałach, w których świadczone były prace w warunkach szczególnych, to jest w narażeniu na oddziaływanie szkodliwych dla zdrowia czynników wynikających z prowadzonego przez pracodawcę procesu produkcji obuwia. Podkreślenia wymaga przy tym okoliczność, iż transport wewnętrzny między stanowiskami pracy w wydziałach, w których wykonywane prace wymienione są w wykazie (pozycja 67 działu III wykazu A) przyporządkowane są branży hutniczej i przemysłu metalowego (dział III), tymczasem zatrudniający wnioskodawcę zakład pracy podpada pod dział VII wykazu A, dotyczący przemysłu lekkiego. W konsekwencji, nawet przy przyjęciu, iż skarżący w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał transport wewnętrzny pomiędzy wydziałami zakładu pracy, w których w warunkach szczególnych prowadzono produkcję materiałów obuwniczych, nie uprawniałoby do uwzględnienia tego okresu przy ustalaniu stażu pracy w szczególnych warunkach, uzasadniających przyznanie emerytury w wieku obniżonym. Do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury nie jest wystarczające przyporządkowanie danego stanowiska do którejkolwiek z prac wymienionych w poszczególnych pozycjach wykazu A, niezależnie od branży ujętej w ramach konkretnego działu. Należy bowiem zaznaczyć, iż Wykaz A ma charakter stanowisko – branżowy i przyporządkowuje podane w wykazie prace w szczególnych warunkach do określonej branży. Stypizowanie prac i ich usystematyzowanie w danym dziale nie jest kwestią przypadku i uwzględnia zaistnienie szczególnie niekorzystnych dla zdrowia warunków pracy, właściwych dla określonej w konkretnym dziale branży. To samo stanowisko pracy w różnych dziedzinach gospodarki nie zawsze wiąże się z jednakową szkodliwością i uciążliwością. Stopień narażenia na ekspozycję na czynniki szkodliwe dla organizmu pracownika jest uzależniony od tego, z jakim procesem technologicznym mamy do czynienia w zatrudniającym tego pracownika zakładzie pracy. Profil prowadzonej przez pracodawcę działalności gospodarczej z rozważanego tutaj punktu widzenia nie jest zatem bez znaczenia.

Konkludując należy uznać, iż wnioskodawca w okresie zatrudnienia na stanowisku montera maszyn i urządzeń od kwietnia 1979 roku do sierpnia 1991 roku, kiedy to zajmował się obsługą i naprawą wózków akumulatorowych w transporcie wewnętrznym, nie świadczył w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, uprawniających do emerytury w wieku obniżonym. Po pierwsze, podejmowane przez niego czynności służbowe nie ograniczały się do transportu wewnętrznego pomiędzy wydziałami produkcyjnymi zakładu pracy, gdyż w zakres jego obowiązków wchodziła także naprawa sprzętu wykonywana w wyodrębnionej komórce organizacyjnej zakładu, a po drugie nie był to transport wewnętrzny w hutnictwie i przemyśle metalowym, a tylko w ramach tej dziedziny gospodarki ów transport stanowi pracę w warunkach szczególnych, ujętą w załączniku do powołanego wyżej rozporządzenia.

Trafne jest także stanowisko sądu pierwszej instancji w odniesieniu do okresu pracy skarżącego w kotłowni w charakterze maszynisty kotłów – palacza od listopada 1976 roku do kwietnia 1979 roku. Wnioskodawca, słuchany w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, zeznał, iż obsługiwane przez niego kotły były zautomatyzowane, a podejmowane przez niego czynności w zasadzie sprowadzały się do sprawdzania temperatury w kotle. Nie były to zatem prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego, zakwalifikowane do prac w warunkach szczególnych w Wykazie A, dziale XIV, pod pozycją 1 ww. rozporządzenia. Na rozprawie apelacyjnej skarżący podał, iż jedynie ruszty były ruchome, zaś same kotły nie były zautomatyzowane. Weryfikacja prawdziwości tych twierdzeń i badanie, jakie rzeczywiście kotły funkcjonowały w zatrudniającym wnioskodawcę zakładzie pracy, jest zbędne. Nawet bowiem zaliczenie okresu pracy w charakterze maszynisty – palacza w latach 1976 – 1979 do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych, bez uwzględnienia analizowanego powyżej okresu pracy montera maszyn i urządzeń w latach 1979 – 1991, nie pozwala na ustalenie stażu pracy w szczególnych warunkach w wymaganym przez ustawodawcę wymiarze 15 lat.

Reasumując, Sąd Apelacyjny podzielił poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne i za w pełni uprawnioną przyjął konstatację, iż wnioskodawca nie wykazał 15 – letniego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, niezbędnego do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury. Zaskarżony wyrok jest prawidłowy, natomiast podniesione w apelacji zarzuty okazały się nieuzasadnione.

Wobec powyższego, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, na mocy art.385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.